

altsaa have noget Positionsføds, det anser jeg for givet. — En anden Post, som jeg særlig vil anbefale, er den til Munderings-sager; 147,000 Kr., det er en Post, der følger som en Art nødvendig Konsekvens af, hvad man besluttede i 1880, nemlig at indrette de 30 Infanteribatailloner, som vi have, til skiftevis at opdrage Rekruter. Som Følge af denne Organisation komme Bataillonerne skiftevis til at have Rekruter. Der fandtes i Forveien foruden den saakaldte Feltbeholdning af Munderings-sager endvidere ved hver Bataillon, som fik Rekruter, hvad man kalder en Brugbeholdning; det vil sige halvt eller mere end halvt slidte Klæder, som bruges til Beklædning af Rekruter, naar de komme ind, for at man, naar en Krig skulde udbrude, tillige kunde have en ubruget Beholdning til de Folk, der skulde bruge dem for Alvor. Jeg tror, at Enhver vil indrømme, at det er overordentlig vigtigt, naar en Hær rykker ud, selv om det kun er til en kortvarig Kampagne, at den er velklædt; det er en af de væsentligste Ting for at holde den i kampdygtig Stand. Som Sagen er nu, da der ikke findes større Beholdninger af Brug-sager, af halvslidte Sager, om jeg saa maa sige, til de nuværende 30 Batailloner, end man tidligere havde til 20 Batailloner, har dette naturligvis haft den Følge, at man er gaaet til at lade Rekruterne slide paa det Løi, der egentlig skulde ligge hen til at bruges, naar en Krig maatte udbrude. Jeg skjønner ikke rettere, end at det er en meget uøkonomisk Fremgangsmaade, og jeg siger, at det vil være i Overensstemmelse med god Sparommelighed, om man kan komplettere den egentlige Feltbeholdning, saaledes at man virkelig havde nyt og godt Løi liggende til de Batailloner, som skulde rykke ud, og ved Siden deraf brugt, halvslidt Løi til de Folk, der ikke skulde underkastes større Strabadser end at gaa paa Fælleden og exercere. Det vilde være god Økonomi; thi ellers kom man let til af Fattigdom at slide Silke, hvilket ikke regnes for god Økonomi, og jeg for min Part holder meget stærkt paa streng Sparommelighed i Armeesager saavel som i alle andre Staten vedrørende Anliggender. Den, der maatte tvivle herom, vil faae Troen i Hænde ved at se paa de Vædringsforslag, jeg har stillet til, hvad Folkethinget har bevilget til Krigsministeriet. Jeg har stillet to Vædringsforslag, der begge gaa ud paa at nedsette Bevillinger, som Folkethinget har givet. Den ene af disse Bevillinger er i og for sig af mindre Betydning, den beløber sig kun til 18,000 Kr. og er bestemt til at lægge et nyt Betongulv i den underste hvælvede

Etage paa det lange Tøihus paa Slots-holmen. Dette underste Rum er, som Enhver, der har været derude, veed, et meget stort Rum, der spænder over omtrent $\frac{1}{2}$ Td. Land. Det har en Brolægning, der, saa vidt jeg kan skjønne, skriver sig fra de Aar, da Tøihuset blev opført 1598—1603, og som altsaa har ligget i henved 300 Aar. Den er derfor meget ujevnt, men jeg skjønner ikke, at det vil blive en Forbedring, at man dækker dette ujevne, brolagte Gulv over med et forholdsvis tyndt Lag af Beton. Jeg er bange for, at et Betongulv vil meget hurtigt blive ødelagt i et Rum, der væsentlig bruges som Vognstue, som Opbevaringssted for nogle meget værdifulde Hjoretøier, hvis Vægt gaar op til 8—9,000 Pd. Jeg tvivler ikke om, at Betongulv vil der i Løbet af saa Aar være ødelagt, og jeg kan derfor ikke stemme derfor, uagtet Befostringen kun er 18,000 Kr. Hvis man anser det for nødvendigt at lægge et nyt Gulv, tror jeg, at man forstaaeligvis hellere maa brolægge hele Rummet med sædvanlige kvarede Granitsten, d. v. s. almindelige Brosten. En saadan Foranstaltning vil ganske vist være dyrere end at lindre et Lag Beton paa den nuværende Brolægning, men paa den anden Side vil den have den Fordel, at den kan udføres lidt efter lidt, saaledes at man aarlig kunde tage en Del for og paa denne Maade efterhaanden faae Brolægningen fornyet. Jeg stemmer saa meget hellere for at negte denne Bevilling paa den foreliggende Finantsloof, som jeg ikke ser, at der vil være stet nogen stor Skade, selv om dette gamle Gulv i Tøihuset ikke bliver fornyet. Rummet bruges som sagt til Vognstue for Hjoretøier, og om disse staa paa et jævnt eller ujævnt Gulv, anser jeg ikke for at være af særlig Betydning. Der, hvor Hjoretøierne skulle trækkes over for at komme ind paa Pladsen, er Brolægningen ikke saa daarlig, at man ikke godt kan tjøre derpaa endnu. Det er kun der, hvor Hjoretøierne staa, at Brolægningen er slidt. Grunden er som ved alle gamle Huse været saaledes, at den ligger nogle Tommer høiere udenfor end indenfor, og at der som Følge deraf kan strømme Vand ind i Huset, indrømmer jeg kan sige. Hvis vi i dette Dieblif efter det store Snefald fik et voldsomt og pludseligt Tøbrud, vilde formodentlig Vandet strømme ind i Tøihuset, men jeg tror, at denne Ulempe kunde afhjælpes ved en mindre Foranstaltning end den at forhøje hele Gulvet, nemlig blot ved at forhøje Rampen inde i Porten. — Mit andet Vædringsforslag Nr. 62 gaar ud paa at negte en Bevilling til en 28 Ctm. Rhytthaubits, d. v. s. en omtrent 11 Tom-